

III.

Ünnepi és alkalmi imák.

1. Karácsony ünnepén.

Hosszas ideig tartott fárasztó utazás után érkeztek hajdan a napkeleti bölcsek a bethlehemi bölcsőhöz, ahová őket a tudomány fénye, avagy a hitnek keleti csillaga vezérelte. Szívök hálás örömevel zengették el a szegény pásztorok az angyaloktól álmukban hallott éneket; „*Dicsőség a magasságban Istennek, békesség a földön, jóakarát az emberekhez*”. Komoly méltósággal rakták le hozott ajándékaikat: az aranyat, lőmjént és mirhát a jászolban szendergő csecsemő eleibe a tudós bölcsek.

Mi is fárasztó utazás: egy egész nyár és tél terheit hordozva érkeztünk meg lelkünk ajándékaival a szent ünnepre, az Idvezítő szendergését jelképező templomba, jó Istenünk! S mint szegények, lelki szegények, énekeljük el itt szívünk örvendező énekét a szabadulásért, amelyet a szegénység terhei sem ludhattak elfojtani. Mint gazdagságunk aranyát helyeztük oltárodra hálánkat a megőrzésért, mert a földi gyönyörűségek csábító fényétől, mint egy olvasztó tüztől megoltalmazott a Te jóságod.

A keleti vándorlók öröme a megérkezéskor még fokozódott is a fényességben, mely a gyermek szeméből rájuk ragyogott, és az ártatlan mosolygásban, mely a csecsemő orcáján tündökölt. De a mi örömünket csak az a lelki fény fokozza, melyet lelki szemeink az emlékezés és a hit világító erejével az édes anyák szívébe és az ártatlan gyermekvilág mosolygó arcára varázsolnak. Ez a fény a mi szívünket is bevilágítván, a keblünkből kiárad a hálaérzés, hogy imé: „*mi is látjuk a Messiást*”, kit a lelki világ központi napjául adtál e világnak.

Hála legyen Neked, szerető Atyánk, jóságos erődért, amelyt utazásunk folyamán a testi egészség gondozása és szükségének megszerzésére megadtál. Hála legyen Neked az idők és események kedvező járásáért, melyeken munkánk gyümölcsseit lassanként megérlelhettük. Hála legyen Neked azokért az örömekért, amelyeket családunk vezetésében, megtartásában és irányításában szívünknek adtál. Hála legyen Neked a szenvedésekért és veszteségekért is, amelyek elhordozására és kipótlására erőt és igyekezetet adván: jót tehattünk a szegényekkel, vigasztalhattuk a szenvedőket és gyakorolhattuk a felebaráti kötelességeket. Hála legyen Neked pedig főképpen azokért a családi örömekért, amelyeket a szeretet melegétől indítva, családunk szívében az ajándékok és megemlékezések által szereztünk.

És ha tetszésedre való volna ez az ünneplés, jó Atyánk, és ha látod is ünnepi érzéseink tisztaságát: óh találjon mindennek előtt meghallgatást gyermeki érzésünk, hogy adj részt ez örömünkből azoknak is, akik nélkülözik azt árvaság, vagy özvegység fájdalma miatt, Indítsd, örömünk megtartása mellett, szívünket arra is, hogy szerencsétlen embertestvéreinkhez hajoljunk közelebb a jóindulat tiszta érzésével, hogy az ő szívében is felgyújtva a keleti csillag fényét, világíthassunk be az ők keblökbe is. Indítsd szívünk vágyát minden napon újra ébredni a lelki jóság krisztusi tisztaságára, mely életünk minden cselekedetébe a Te félelmedet, az emberek iránti testvéries érzést teszi mindennapi eledelünké. S míg ekképpen e szent ünnepen lelki áldásaidat zavartalanul élvezzük, ünnepünk után földi munkáinkat hitünk fényével magunkra nézve boldogítóvá tessük. Ámen.

Németh István.

2. Karácsonyi ima.

Örök Szeretet, örök Jóság, gondviselő édes Atyánk! Mint a magas hegyek ormán a nap sugara, évezredek komor bercein úgy tündöklök jóságod és szereteted ragyogása a nagy mindenség életében. Ha ezer szívünk volna, akkor sem tudnók teljesen átérezni világkormányzó szereteted csoda dolgait, amelyekkel a nagy mindenség életét intézed. De sohasem volt szereteted

dicsőbb, mint az első karácsonyi éjszaka csillagfényes ragyogásában, amikor tudtára adtad a világnak, hogy erőd és hatalmad, jóságod és végtelen szereteted, szivednek minden dobbanása a mi örök és teljes boldogságunk munkálásának szolgálatában áll.

Most, mikor az első karácsony csodás történelére emlékezünk s szívünkbe csendül végtelen szereteted áldott ígérete: „Ime, hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz! Ti nektek megtartó született!” Csak most érezzük igazán, hogy egyetlenegy éjszaka több és nagyobb ajándékot adott a földön küzdő és szenvedő gyermekeidnek, mint év-milliókon keresztül.

Mélységes hálaadással borulunk le hát előtted, jó Atyánk, hogy Jézus életében, — ki számunkra a megígért megtartó lett, — megmutattad nekünk a szeretet csodás hatalmát, fenséges szépségét, áldott erőit, amelynek birtokában mindenek javunkra vannak, mik égen és földön velünk történnek.

Bár a szeretet szent ünnepén nagyon is érezzük, hogy jelenünk minden fájdalma és szenvedése, sorsunk minden keresztje nem tudtak ránevelni arra, hogy megértsük az első karácsony boldog örömét, a szeretet fenséges himnuszát, amely a bethlehemi mezők felett az igaz emberi boldogság lehetőségét hirdette. Érzéseink hullámozása, imáink áhítata, cselekedeteink hatalma, még mindig nem váltak drága bizonyoságaivá a karácsonyi szeretet életformáló erejének. Emberi indulataink zúgó viharában nem halljuk szelíd szavát, mely megtérésre hívogat, sötét éjszakában nem látjuk drága fényét, mely beragyogja az életre vivő utat.

Most, midőn lelkünk telve a karácsony boldog hangulatával, szívünk a jóság és szeretet áldott melegével, imára kulcsolt kézzel borulunk le végtelen szereteted előtt s úgy könyörgünk Hozzád, jó Atyánk, hogy az áhítat ezen csöndes órájában áldj meg minket is az első karácsony drága ajándékával, a megtartó szeretet csodás hatalmával. Cselekedd, Uram, hogy mindnyájan megértsük életünk jelene, sorsunk gyötrelme ellenére is, hogy szeretet nélkül nyugtalan fáradozás, céltalan keresés életünk, vele békesség, erő, gyarapodás a szebb, a tökéletesebb élet szépségeiben. Tégy bizonyoságot, Istenünk életünk által, hogy e világban minden szépség, minden jóság, minden becsületes cselekedet, amely ezt a földi életet boldoggá teheti,

úgy nő ki a szeretetből, mint ahogy a föld mélyéből kinőnek a legszebb virágok. Nyisd fel szemeinket annak meglátására, hogy a karácsonyi szeretet csodákat tud művelni: könnyeket töröl, sebeket gyógyít, imádkozásra kulcsolja össze az ütésre felemelt kezeket, Csak egy parányt adj, Uram, nekünk is abból az áldott szent szeretetből, mely ott ragyogott a bethlehemi éjszakák csillag fényében, ott zengett az angyalok énekében s amely előtt boldogan borultak le a pásztorok s mi hisszük, hogy áldottá és boldoggá tetted számunkra karácsonyi ünnepszentelésünket. Ámen.

Máthé Sándor,
ujszékelyi lelkész.

3. Ó-évi imádság.

Idő és örökkévalóság Istene! jó Atyánk! A te nevedben és segítségül hívásoddal indultunk volt el ez év kezdetén vándor utunkra, amikor kétségeink, löprengéseink és tervezgetéseink közben a benned való hit és bizalom emelte föl lelkünket. Mert az év utolsó óráiban hálás szívvel teszünk bizonyosságot arról, hogy amikor benned biztunk, meg nem szégyenültünk, amikor hozzád imádkoztunk, meghallgattál s kicsinységünkben és erőtlenségünkben megsegítettél. Mert te cselekedted jó Atyánk, hogy amikor az év folytán olyan sokan kidültek mellőlünk az élet verejtékes harcában, mi ime itt állunk előtted s beszélhetjük a te megtartásod és gondviselésed csudálatos dolgait. Óh, mert ha visszatekintünk ez esztendő lefolyt napjaira, annak minden pillanatában te nagy jóságod és kifogyhatatlan szereteted jeleivel találkozunk. Velünk voltál az elindulás aggodalmas óráiban és hallattad igéd biztató szavát: „Ne félj, mert bármerre menendesz, én veled leszek”. És velünk voltál a fáradságos munka és a súlyos kötelességek teljesítése közben, mint kiapadhatatlan erőforrás, mely táplálta csüggedő lelkünket s megacélozta lankadó akaratomkat. Velünk voltál a pihenés óráiban, mint élő lelkiismeret, mely sujtolt, ha valamit könnyelműen elmulasztottunk és jutalmazott, ha hűvek voltunk a reánk bízottak teljesítésében. Velünk voltál a megpróbáltatások viharos éjszakáiban, mint erős várunk és paizsunk s megoltalmaztad gyöngye életünket.

Mivel fizessünk most neked jó Istenünk ennyi áldásodért?

Fölvesszük a hálaadás poharát s a zsoltáriró királlyal együtt énekeljük: „Áldjad én lelkem az Urat és el ne feledkezzél sok jótéteményéről”. Ne feledkezzél meg a nap mosolygó sugarairól, melyek az ő jókedvél ragyogták le rád, de ne feledkezzél meg a villámokkal telített sötét fellegekről sem, mert azokból is az ő nagy szeretetét árasztotta rád. Az ő „botja és vesszője” is a mi jobbulásunkra szolgált s a szenvedések keserű poharát is a vigasztalás forrásává változtatta nagy hatalmával.

Légy áldva hát jó Atyánk az elmulandó esztendő minden áldásáért. A termő barázdákért, melyek mindennapi kenyerünket megadták. A családért, amely békességünket és nyugalunkat biztosította. Az iskoláért, amelyből a tudás világossága áradt. A templomért, amely a te országodat terjesztette. De légy áldva a verejtékekért, a csalódásokért, a szomorú órákért is, amelyeket szintén javunkra fordított nagy bölcseséged.

Te, aki velünk voltál az esztendő sok változásaiban, légy velünk most a számadás nehéz órájában is. Ne engedd, hogy képzelt sikerekkel magunkat áltassuk s lelkiismeretünk szavát elnémítani igyekezzünk akkor, amikor cselekedeteink ellenünk tesznek bizonyosságot. Áldj meg minket a tisztánlátás, a helyes ítélet lelkével. Ha úgy találjuk, hogy sokszor megfélemedtünk önmagunkról és kötelességeinkről s nem tettünk meg mindent, amit a magunk körében, mieink boldogításáért megtehettünk volna; ha hanyagságunk, vagy részvétlenségünk miatt szenvedett volna az ügy, a vallás és egyház, amelynek szolgálatára elhívtál: bocsáss meg nekünk, kegyelem Atyja, s ébressz bennünk a jövőre nemesebb elhatározásokat. Ha pedig valami jól tehattunk; ha olyanok voltunk, mint a jó fa, mely jó gyümölcsöket termelt: akkor a tiszta lelkiismeret édes öröme buzdítson és lelkesítsen még nagyobb buzgóságra és több áldozatra. Atyai oltalmadba ajánljuk magunkat, családjunkat, egyházunkat, hitünket és reményeinket. Terjeszd ki fölöttünk védő szárnyaidat az éjszakában s adj boldog felvirradást a beállandó új esztendőre. Hallgass meg. Amen.

Vári Albert.

4. Újévi imádság.

Örök Isten! minden erőnek és minden áldásnak egyellen, kiapadhatatlan kúlforrása, jó Atyánk! Újévünk első reggelén hozzád emeljük kezeinket és tekintetünket s a hitnek erejével hozzád emelkedünk lélekben. Óh mert minél nagyobb a bizonytalanság, melyben élünk: minél titkosabb az út, melyen haladnunk kell: minél számosabbak a megpróbáltatások, amelyeknek keresztjét hordoznunk kell: minél érthetlenebb a körülöttünk hullámzó élet, annál nagyobb bizalommal vonzódunk és erősebb hittel ragaszkodunk hozzád. Mert ebben a nagy nyugtalanságban te vagy az egyetlen bizonyosság, ebben a sötétségben te vagy az egyetlen világosság s a kétségek hánykodásaiban te vagy az egyetlen kikötő part. Nélküled olyan kicsinyek és erőtlenekek vagyunk Uram. Hiába van akaratunk a jóra, de nincs erőnk a végrehajtására. Céltalan bujdosók vagyunk, mint az eltévedt vándor a sötét éjszakában.

Terveink összeomlanak, számításaink meghiusulnak s az élet árja, a mostoha sors viszontagsága, mint szél a könnyű pelyvát, úgy sodor magával. Bizony csak benned és általad tehetünk valamit és lehetünk valamikké. Az az élő hit, hogy mi egy mindenható hatalommal vagyunk szoros kapcsolatban, akinek erején épül fel ez a nagy világ-mindenség, megsokszorozza fogypalékos erőinket s megacélozza lankadó akaratunkat. Az a bizalom, hogy ebben a bizonytalanságban az örök Gondviselés védő szárnyai alatt vagyunk, akinek tudta és akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le fejünkről, eloszlatja a jövővel szemben minden félelmünket és aggodalmunkat. Az a meggyőződés, hogy egy mindeneket látó szem kíséri lépteinket s látja minden szándékunkat, fölfegyverez a kísértések minden ostromával szemben, amelyek lépten-nyomon körülöttünk ólálkodnak. Az a reménység, hogy egy szerető édes Atya velünk van még akkor is, ha mindenek elhagynak, fölemel a szenvedések és megpróbáltatások nehéz óráiban, begyógyítja szívünk sebeit s letörli könnyeinket. Így az ember, aki nélküled csak por és hammu, veled és általad lehet próféta, aki akaratodat szólja, lehet apostol, aki ügyedet szolgálja, lehet hős, aki nevedről bizonyosságot teszen és lehet mártír, aki meghal a te országodért.

Köszönjük jó Atyánk, hogy te, ki a múlt esztendő sokféle

viszontagságaiban velünk voltál, most új évünk első reggelén ismét kitérő atyai karjaidat, hogy kebledre fogadj, hogy ami előtt elindulnánk a jövő bizonytalanságába, világosságot gyűjts lelkünkben, amely mutassa az irányt és a célt, mely felé törekednünk kell.

Engedd, jó Istenünk, hogy midőn te kitérő előttünk atyai kebledet, mi gyermeki bizalommal közelítsünk feléd; amidőn szólasz hozzánk, halljuk meg szavaidat; amidőn világolsz előttünk, mi is kövessük az isteni fény sugarakat; amidőn kinyújtod felénk jobbodat, akkor mi is ragadjuk meg az atyai kezét. Légy velünk és mellettünk ez esztendő minden változásaiban: a munka és nyugalom napjaiban, a siker és a csalódás, az öröm és bánat óráiban. Gyűjts lelkünkben égi szövétneket, hogy az mutassa a te országodba vezető utakat. Ne engedd, hogy a jóllét elbizakodottá s a csapás és szenvedés kishitűekké legyen, hanem jóban és rosszban legyen bizalmunk tebenned jó Atyánk, akitől élet és halál származik. Kisérjék örökös szemeid lép-teinket s fedezzék be védő szárnyaid egész életünket, hogy hirdethessük a te jókedved esztendőit ma és minden időben. Amen.

Vári Albert.

5. Virágvasárnapján.

Gyönyörű bibliai kép tárul lelki szemünk elé e szent ünnepen, szerető Atyánk! Hűséges tanítványai kíséretében vonul be Idvezítőnk a szent városba. Körülötte a lelkesülő sokaság, mely örömeiben virágokkal hinti be a próféta útját. A lelkesedés örömkialtása közül is messze kihallszik az üdvözlő dal: „Hozsánna, ... hozsánna! ... Áldott legyen, aki jött az Urnak nevében!” ... És mégis, milyen szomorú a tekintet, mely a dicsőség e magaslatán Idvezítőnk arcáról sugárzik szét! Talán előre sejtí meg az ellenség bosszuálló haragját? avagy hallja is már a „feszítsd meg” böszült kiáltását, mely a templom kitisztítása nyomán az elámitott nép ajkáról vissza fog zúgni?

És mi megihletődötten gondolunk lelkünkben erre az elentéles látványra, szent Istenünk, mert megszólal ennek hatása alatt keblünkben egy titkos kérdés: vajjon nem mi vagyunk-e az a sereg, melynek lelki arcáról leolvasni lehetne a „feszítsd

teg" kiáltást? Vajjon nem hordozzuk-e mi is csak ajkunkon a Messiást üdvözlő szavakat, de szívünk és lelkünk nekünk is csak e földi, csak az anyagi győzelmeken függ?

És bizony elszomorodunk magunkban, a magunk lelki világára tekintve, jó Istenünk! Mert Jézusunk előre látta a boszszuálló vezetők tanácsára feltornyosuló népharagot, mely a jelen gyönyörű örömét felváltandja: de mi multunkra visszagondolva, nem tudjuk elűzni a sötét tudatot, hogy jólétünk örömei között hitetlen féltékenységgel viszonoztuk embertársaink résztvevő örömét. Jézus előre látta a vihart, mely a templom megtisztítása nyomában ellene fölkaparodik: és mégis ment hivatása és szent kötelessége útján, mi pedig elszégyenülünk gyávaságunkon, mely sokszor megingatta hitünket, bizalmunkat és szeretetünket Idvezitőnk és jó Atyánk parancsainak gyakorlásában. Imé, Jézust a dicsőítés és magasztalás hangja sem tudta öröme hangolni, minket pedig nagyon elszomorít a tudat, hogy nagyon kicsiny érdekek vezettek félre a lelki tisztaság ösvényéről. Ezért vagyunk mi is szomorúak az öröm virágos ünnepén, irgalmas Atyánk!

Pedig amiképpen Idvezitőnk e csábító jelenetekben nem tudott magának egy biztató sugarat észrevenni a jövőre nézve a te atyai mosolyodon kívül, aképpen mi sem tudunk találni egy megnyugtató pillanatot a mi multunk vonásai nélkül. Ezért hát, jó Istenünk, ha a mi Idvezitőnk a mult idők látványa helyett csak a jövő szép kilátásában talált erőt a tovább haladásra, mi csak a mult idők tapasztalataiban keressük azt a lelkesítő lény sugarat, amelynek nyomán lelki örömünket e szent ünnephez méltóképpen megtalálhatjuk.

És nekünk a mult idők — egészen a jelen pillanatig — azt beszéljük, hogy életünk eseményei a jó atyai irányításod szerint folytak. Ha voltak szenvedéseink és küzdelmeink, azokat is a Te teremtői bölcseséged irta elő azért, hogy azok által jövő reményeink teljesezéséhez a magunk erejét és munkáját ellankadni ne engedjük. Ha voltak veszteségeink, azokat is bölcseséged rendelte, hogy azokból értsük: ime mégis csak a mi jó Istenünk örködött testi és lelki erőnkön, hogy azok által a rosszakat legyőzhettük és mindennemű szükségleteinket kielégíthettük.

És a mult idők tapasztalatai győznek meg az ezutáni győzelem és boldogulás felől is a Te jó atyai segedelmed iránt.

amelyben gyermeki hittel bizván: nem fogunk letántorodni, az engedelmesség, a testvéri szeretet, a lelki hűség útjáról.

Adj azért hát nekünk is olyan hitet és bizalmat Tebenned, mint volt Idvezitőnkben, akit dicsősége szédítő pillanatában sem engedett elszédülni a Te félelmed. Adj nekünk mindig olyan lelkierőt és buzgóságot, amely az ellenünk támadható gyűlölséget a megpróbáltatások alatt is legyőzi. Adj nekünk olyan kötelességérzeletet, amelyet a földi érdekek és e világi kívánságok meg ne lankaszthassanak. S főképpen pedig adj nekünk olyan gyermeki érzelmet, mely szent félelmed által a boldogulás hitét és az ártatlan lélek győzelmét szerencsétlenségeinkben is megőrzi és a testvéri irigykedéstől, vagy gyűlölködéstől megtaltalmazza és végül a Te országodba minket is — miképpen Idvezitőnket — bevezéreljen. Ámen.

Németh István.

6. Nagypénteken.

Elég volt Idvezitőnk egy futó pillantása, hogy a legerősebb tanítványt könnyekre fakassza. Elég volt egy kakasszó, mely a vallatás kínjai között is eszébe juttatta az erős apostolnak az idvezitői jóslatot: *„Bizony mondom neked, hogy nem szól addig a kakas, mig nem háromszor megtagadsz engem”*. Elég volt e tekintet, ilyen előzmények után, hogy a vallató teremből kimenvén *„nagy keservesen sirjon”*.

Nekünk is elég, szent Istenünk, ez az apostoli *„keserves sirás”*, hogy a nagypénteki gyászos esemény emlékezetén lelkünkben mi is könnyekre fakadjunk. Hiszen csakugyan nem titkolhatjuk el álhatatlanságunkat, melyet Idvezitőnk követésében a legkisebb akadály esetén is tanusítottunk. Nem tagadhatjuk el ingadozásunkat, amelyet a testi és lelki szükségek ellenkező parancsaival szemben gyakoroltunk. Nem dicsekedhetünk a lelki erővel, melyet pedig a hitetlenek és gyávák tagadása mellett, Istenünk félelmével és embertársaink szeretésével, mindenkor győzelemre vihettünk volna. Sőt ugy érezzük, szent Istenünk, hogy földi és e világi érdekeink állandó szemelött tartásával önként vontuk el figyelmünket éppen a lelki szükségétől, amelynek kielégítésével pedig lelki nyugalmunkat biztosabban megtalálhattuk volna.

De ime, ez érzelmek felébredése pillanatában, gyengeségünk miatt mi is keserű könnyeket hullatunk. Ingadozásunkat őszintén megbánva, a megjavulásra erős fogadást teszünk s ennek véghezvihetéséhez megbocsátó kegyelmedet kérjük.

Óh, tégy hát mindenek felett résztvevő és pártfogó szívüekké az igazságtalanul szenvedők iránt. Oltalmazd meg hitünket, gyermeki félelmünket a földi szenvedésekben. Éreztessd meg atyai jóságodat a sors váltakozó csapásaiban. Neveld bennünk a testvéri szeretet melegét még ellenségeink, sőt megbánóink irányában is. Tégy erősekké a türelemben, ha a földi érdekek a családi és hazafias kötelesség ellen önző cselekedetre unszólnának. Oltalmazd meg az önző elbizakodástól, ha sorsunk a mások sorsának irányításában alkalmat nyújtana. Sőt inkább tégy nagylelkűekké, hogy érdekeinkből és önhasznunkból tudjunk áldozatot hozni a közügy és az emberi célok és szükségek javára. Ird be mélyen szívünkbe Idvezítőnk ama lelki nyugalmát, mellyel a halál pillanatában is Neked ajánlotta lelkét, hogy amiként a halhatatlanság, a feltámadás fényét utolsó tekintetével bizonyosan látta: úgy mi is halljuk meg haldoklásunkban és szeretteink halálában isteni szavadat: „én élek, ti is éltek”. Ámen.

Németh István.

7. Nagypénteki ima.

Magunkat megalázva és fájo lelkünk siralmait előtled kiöntve közeledünk hozzád, Istenünk, szerető édes Atyánk. „ki a törődött szív keservét jól látod és a bánat miatt ömlő könnyeinket megszámlálod”, mert neked, jó Atyánk, nem búsulásood van a mi őszinte alázatos bánatunkon, hanem megelégedő helybenhagyó atyai akaratod örvend a megtérő, hozzád közeledő bűnösök bűnbánatán. Ezzel a bűnbánó alázatossággal magasztalunk most is Téged a te hű, igaz és legjobb fiad, a mi testvérünk, mesterünk és barátunk, a názáreti Jézus Krisztus halálára emlékezés napján.

Óh Atyánk, úgy érezzük, hogy nem elrettentő, nem visszatartó reánk e nap emléke, a te szent fiad halálának képe, hanem bátorságot adó, nemes elhatározásra készítő. Talán a szenvedések, a méltatlan bánásmódok, a háládatlanság egy

pillanatig megdöbbennek, de csak addig, míg a testi, a világi szenvedésekre gondolunk. De ha felemelkedünk a lelki magaslatokra, hová a Te legjobb fiadat a Jézus Krisztust felemeltesd s hozzád való hűségben, szolgálásban példányképpé tetted mindeneknek, akkor belátjuk mi is, hogy az ő nyomdokaiba lépve, neked hűségesen szolgálni, lelkünk nemes vágyait, indulatait neked szentelni szép, dicsőséges, igazán emberi és igazán isteni feladat és elhivatás.

A te hűséges fiadra való emlékezés arra tanít és arra emlékeztet minket, hogy a lelki magaslatok utjain, a via-dolorosan őt kövessük. És lelkünkben nem a gyászos nagypéntek tragédiája idéződik fel, hanem az őt követésre buzdító, sarkalló evangélium számtalan jelenete. Mintha hallanók hívását: „Térjetelek meg és higgyetek az evangéliumnak”.

Mintha megrezdülne lelkünk húrja e figyelmeztetésre: „Aki követni akar engem, tagadja meg önmagát és vegye fel a keresztet s úgy kövessen engem. Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok és nyertek a ti szíveteknek nyugodalmat”.

Hallanók intő szavát: „Nem mindenki megyen be a mennyeknek országába, aki ezt mondja: „Uram, uram, hanem aki cselekszi az én mennyei atyám akaratát”.

Lelkének alázatosságát tükrözi vissza a bűnbánó publikánus imája: „Uram, tudom, hogy sokszor vétkeztem, légy irgalmas nekem, szegény bűnösnek”.

De halljuk szigorú ítélettel sújtó jajszavát, rosszalását a farizeusok, képmutatók eljárásaival szemben az özvegyek, árvák kifosztása, a mennyország kapujának elzárása, a külsőleges böjtök, ceremóniás imádságok, áldozatok miatt.

És ezeknek elgondolása, átélése teszi érthetővé lelkünk számára a sok kínok, gyötrelmek, meghurcoltatásnak a Te országod eljöveteleért, megvalósításáért lelki nyugalommal való elviselését: „Atyám, a Te akaratod legyen meg”.

Megérteli velünk, hogy a magasabbrendű, isteni elhivatású eszményi dolgokért munkálni, tűrni, szenvedni, élelet áldozni lelki emelkedettséget kívánt és kíván ősidőktől a próféták, apostolok, hithősök életén, halálán keresztül mind e mai napig! De ez nem a múló élet múló dicsősége, hanem a léleknek az örökélet, halhatatlanság honába bevonulása, megdicsőülése.

Jó Atyánk, szerető Istenünk! Ha a Te legjobb fiad: „pél-

dát adott nekünk, hogy úgy cselekedjünk, mint Ő*, mi az Ő tanítása, hitünk, anyaszentegyházunk által hirdetett, tanított igazság szerint hisszük, hogy valóságot mondott s példája követésére hívott el. Nem helyezzük hát Őt az „istenség magaslatára”, mert így nem merjük, nem tudjuk követni Őt, hanem a legtökéletesebb emberiség magaslatán kívánunk nyomdokaiba lépni és a miképen Ő imádkozott hozzád, mennyei édes Atyánkhoz, mi is gyermeki hittel, bizalommal kérünk, tedd lelkünket alkalmassá, fogékonnyá alázatos tanításainak, példaadó cselekedeteinek megértésére, követésére. Mi érezzük, hogy messze maradtunk az általa kitűzött céltől: „Legyetek tökéletesek, mint Te, jó Atyánk tökéletes vagy, de a messziség és távolság nem ijeszt vissza, nem riaszt el a cél felé való törekedéstől, mert nyomról-nyomra menve látjuk, ismerjük a mi nagy mesterünk küzdelmes, lankadást nem ismerő munkásságát s készek vagyunk követni Őt.

Óh hát gyujts lelki fényt, világosságot mibennünk, hogy a külső gyász, szomorúság, bánat jelenségei ne foglaljanak le annyira, hogy lelki diadalról, győzelemről megfeledkezzünk, hanem értesd meg velünk, hogy minden a lélek üdvéért, az örök boldogság eléréséért történt s mi is erre törekedjünk, hogy így lássunk megnyilatkozott egeket, honnan felénk is hangzik a biztatás: „Én élek és ti is éltek”. A Te legkedvesebb fiad, a názáreti Jézus nevében kérünk, hallgass meg. Amen.

Ormösi József.

8. Husvétii ima.

Örökkévaló Isten, mennyei édes Atyánk, szent érzelmekkel, hálatelt szívvel jöttünk fel hajlékodbá, hogy leboruljunk szined előtt s imádkozzunk Hozzád ezen a napon. A feltámasztás ünnepén újult erővel támad a mi szívünkben is a ragaszkodás és a hála, hogy megtartottál minket s részesítettél mind-anna testi és lelki javakban, amelyek nélkül nem tudjuk betölteni hivatásunkat.

Csodáljuk és bámuljuk a Te nagyságodat a természet életében. A tavaszi napsugár melegsége új életet lehel a földbe, munkára és termékenységre serkenti a rögöket, amelyekből az ember veritékes fáradságának eredményeképpen megszületik az

új termés, az új áldás, a fennmaradásnak, a jövőnek szükséges föltétele.

De csodáljuk és bámuljuk jóságodat és szeretetedet mindenekfölött a szellemi világban, mindennap megújuló csodáiban, nagyszerű megnyilatkozásaiban a vallási és erkölcsi élet mezején. A sok gazdag ajándék között, amelyekkel az emberi lelket felékesítetted, talán egy sincs olyan becses, egy sincsen olyan mélyen gyökerező, mint a szellem örökéletebe, az igazság végső diadalába vetett hit. Földi életünk minden öröme és boldogsága attól függ, mennyire vagyunk képesek lelki világunkban diadalra juttatni a jóságnak a szeretetnek, az igazságnak fennmaradásába és örökéletebe vetett rendületlen meggyőződést. Ez a hit az élet legfőbb támasza, a szellemi világ létezésének és el nem mulásának legbiztosabb és legmélyebb jelentőségű záloga.

Mély megilletődéssel, megszentelt érzések között ujtjuk fel azért a mai napon szent fiadnak, Jézusnak emlékezetét, akinek élete és halála a szellemi élet legragyogóbb értékeinek soha el nem muló diadala. Óh legyen áldott, Atyánk, a te gondoskodásod, hogy őt nekünk adtad, hogy meggyőztél bennünket általa a szellem értékeinek halhatatlanságáról.

Az ő élete megtanít minket arra, hogy a benned való bizodalom, az irántad való szeretet és hűség már magában jutalom, hogy embertársaink a mi testvéreink s a velük való érintkezésben csak egy az irányadó: a jó cselekedet.

De nemcsak tanításai, hanem szenvedése és halála is örökkévaló tanulság nekünk. Szenvédései megtanítanak arra, hogy a léleknek mindig kell uralkodnia a test fölött a legnagyobb megpróbáltatások között is. Halála pedig bizonyosság arra, hogy az enyészet és a pusztulás soha sem vehet erőt azon, ami a szellemhez tartozik, ami Te tőled való.

Ime, ilyen nagy gondolatok foglalkoztatnak bennünket a feltámadásnak magasztos ünnepén. Áldd és szenteld meg ezeket az érzéseinket mennyei édes Atyánk, Istenünk. Add, hogy a mi szivünkből soha se vesszenek ki azok az eszmények, amelyeket szent fiad oltott az emberiség lelkébe, hogy legyünk egyen-egyen és összesen is bizonyosságai az ő szellemi öröksége halhatatlanságának, időfölöttiségének.

Add, hogy a szent emlékezés által megerősödve születsek újjá bennünk az akarat, mely szüntelenül kötelez Isten or-

szágának megvalósítására, Jézus eszméinek terjesztésére és gyakorlására.

Segífs, hogy tudjunk együttérezni és örüvendezni mindazokkal, akik hisznek a Te szent lelked sugalmának örökkévalóságában, a földön eltemetett igazság diadalmas feltámadásában. Engedd, hogy ezzel a szent hittel és meggyőződéssel álljunk meg ma az Üdvözítő legendás sirja mellett s ilyen érzések között hallgassuk a szöveget: „Mit keresitek a holtak között az előtt?! Nincsen itt, hanem föltámadott”. (Luk. XXIV. 5. 8)

Légy áldott, óh husvétnak szent ünnepe, hogy ismét eljövél lelkünk felemelésére és megnyugtatóására és legyen áldott a Te jóságod, mennyei Atyánk, hogy megtanítottál Jézus által a husvét igazságaira. Ámen.

Dr. Varga Béla.

9. Husvét ünnepén.

Lelkünk igaz örömevel szemléljük, szerető jó Atyánk, ez ünnepen azokat a busongó tekinteteket, amelyekkel siró édesanya szerető fiának elzárt sírját, a kegyes asszonyok az ártatlanul elnémitott próféta koporsóját és a szétszaladott tanítványok az árvaság enyhítő balzsamát keresik: azt a csodás üreget, azt az üresen talált koporsót, amelyből égi zengéssel szállott feljök az angyali szöveg: „Nincs itt az Úr, feltámadott”.

És ezek a bánatos tekintetek minket is a mi koporsóinkra: a szerető gyermek elnémult tekintetére, az elárvult tanítványok kételkedő tűnődéseire, sorsuk mindig szomorú változásaira emlékeztetvén: alig tudjuk felfogni azt a lelki örömet, amit ez a nap az édesanyákban, a koporsók mellett állókban s főként a tűnődő tanítványokban fölébresztett.

Pedig ime, mi is, ma ez ünnepnapon, a veszteség, a gyászolás, az árvaság közt halljuk is üzenetet: „Feltámadott az Úr bizonyjal”. És ezt hallván: kezd megvilágosodni előttünk a nagypénteki sötét sirunk. Felszáradnak a bánat, a veszteség keserű könnyei. Elnémulnak az elégedetlenség és zúgolódás indulatai.

Ebben a hallgató mély csönben kezdjük aztán megérteni: miért keresték a szenvedő és szomorkodó asszonyok az elzárt sirt; miért óhajtották a tanítványok még egyszer megnézni azt

a kedves és jámbor arcot, mely minden lépésükben irányító volt; miért szólott hozzájuk a végbücsűzés pillanatában: „*én élek, ti is éltek*”.

És az emlékezés e változatos lelki szemlélésében rájövünk mi is, szent Atyánk, mai örömünk igazi forrására, a nagypénteki sirokra, a mélységes sötétségre, amely felett egyetlen fény: az angyal szava árad fel a mélységből: „*Nem engeded, hogy a Te szented rothadást lásson*”.

Lelki gyönyörűséggel értjük meg e képekből, hogy a szenvedő nők és anyák, az elhagyatott gyermekek és tanítványok is hiába keresték volna az enyhítő balzsamot fájó sebeikre a nagypénteki siron kívül egyebütt: mi is hiába keresünk megnyugvást veszteségeinkre a saját legfelsőbb világunkon, a bizó hitünkön kívül.

És ezt megérezve, megsemmisülnek előttünk a földi fájdalmak; kedvesekké lesznek a küzdelmek, amelyeket lelki örömeink, vigasztalódásaink megtalálásáért bocsátasz reánk és meggyőződünk, hogy *nem hiábavaló a mi hitünk sem a mi Ildvezitőnk és saját magunk feltámadásáról.*

Azért hát örvendező hálát mondunk Neked, jó Atyánk, e mai szent ünnep lelki örömeiért. Hálát mondunk földi szenvedéseinkért, amelyek által lelkünk halhatatlanságának hitét saját lelkünkben tetted bizonyossá. Hálát mondunk a viszontlátás reménységéért, mely szeretteink koporsójánál keblünket megnyihiti. Hálát mondunk azért a nagy szeretetért, mely szivünket a gyász sötétségében, az életterhek hordozásában megnyugtatja. Hálát mondunk a halhatatlanság husvéti hitéért, amelyet saját lelkünk szomjusága bizonyosnak hirdel és megnyugtatónak igazol.

Hálátmondó dicséretünkre óh bocsásd szét lelked angyali szózatát minden szenvedő, árva és küzködő szívbe ez ünnepen vigasztaló gyanánt, hogy amiként Jézus a hívő asszonyok és tanítványok szívében feltámadt, úgy a mi szivünkben is ragyogjon a halhatatlanság fénye mindörökké. Amen.

Németh István.